

УДК 378.147:811.111

Наталія ПОТАПЕНКО*

РОЛЬ СОЦІОКУЛЬТУРНОГО АСПЕКТУ У НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

У статті розглянуто процес формування соціокультурної компетентності у навчанні іноземних мов, а саме англійської мови. Значущість формування соціокультурної компетентності зумовлена процесами глобалізації. Міжкультурна компетенція дуже важлива в сучасному глобальному світі, оскільки вона дозволяє подолати упередження, дискримінацію та непорозуміння між людьми різного культурного походження. Міжкультурна комунікативна компетенція в навчанні англійської мови дозволяє учням розуміти та успішно спілкуватися з представниками цільових мовних культур. Здобуття цієї компетенції передбачає новий підхід до уроків англійської мови. У статті викладено характеристики компонентів соціокультурної компетентності та описано етапи формування цієї компетентності (мотиваційний, інформативний, діяльнісний) у навчанні іноземної мови із застосуванням ефективних методів та технологій. Мета надбання міжкультурної комунікативної компетенції – це підготовка учнів до відповідних та успішних дій у ситуаціях реального життя іноземною мовою. Запропоновано кілька методів (метод порівняння, культурна асиміляція, культурна капсула, культурний острів, прогнозування, рольові ігри) формування соціокультурної компетенції як складника комунікативної компетентності, з прикладами того, як працювати з різними аспектами міжкультурної комунікативної компетентності.

Ключові слова: соціокультурна компетенція, соціокультурний аспект, взаємодія, міжкультурна комунікація, соціокультурні знання.

Постановка проблеми. Комунікативна спрямованість навчання знаходиться в центрі уваги педагогічної та методичної науки останні десятиліття і є передумовою успіху в практичному оволодінні іноземною мовою учнями. Як показує практика, атмосфера колективного спілкування, організована на основі комунікативних ситуацій, значно її поліпшила. Ситуації спонукають учнів до комунікативно-мотивованої мовленнєвої діяльності, а спілкування в таких ситуаціях дає учням можливість усвідомлено засвоювати матеріал на іноземній мові. Тому необхідно висвітлити максимально ефективні методики навчання англійської мови з чіткою комунікативною спрямованістю, які сприятимуть формуванню соціокультурної компетенції учнів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Поняття соціокультурної компетенції розглядалося у працях багатьох вчених: Н.Д. Гальської, І.Ю. Голуб, В. Каракурт, І. Воробйової, Н. Гордієнко. З лінгвістичної, педагогічної, психологічної, соціологічної, теоретичної та культурологічної точок зору комунікативну компетенцію досліджували зарубіжні вчені: Н. Брукс, М. Байрам, Е. Райд, К. Крамш, Дж. Браун та ін. Водночас роль соціокультурного аспекту як складника комунікативної компетенції залишається актуальною та потребує детального розгляду.

Метою статті є розгляд ефективних методів та технологій для формування соціокультурної компетенції.

Наукові завдання статті. Провідними завданнями статті є визначення ролі соціокультурного аспекту; надання характеристики його основних етапів та особливостей формування, розкриття моделі навчання іноземної мови за М. Байрамом.

* Потапенко Н. – викладач, Ізмаїльський державний гуманітарний університет, Україна, e-mail: natashapotapenko24@gmail.com

Виклад основного матеріалу. Соціокультурний підхід визначає використання мови в соціальному та культурному контексті¹. Мова, як комунікативний інструмент, завжди використовується людьми та між ними з метою осмислення навколишнього середовища та комунікації. Основною метою вивчення іноземної мови є формування іншомовної комунікативної компетенції, тобто здатності і готовності учня до міжнаціонального і міжкультурного спілкування. Цей соціокультурний аспект є важливим в навчанні англійської мови, а отже, і роль соціальної та культурної сфери в цьому процесі надзвичайно велика. Саме тому знайомство з автентичною соціокультурною сферою повинно займати важливе місце в процесі вивчення іноземної мови, зокрема й англійської².

Існують різні підходи до визначення комунікативної компетенції у вітчизняних та зарубіжних лінгвістів (К. Голуб, Н. Брукс), складові компоненти якої незначно варіюються³. Спільним все ж залишається виділення дослідниками соціокультурного складника комунікативної компетенції. Це є підтвердженням того, що представники двох різних культурних світів при високому рівні володіння мовною технікою, не можуть взаємодіяти належним чином без значного обсягу знань позамовної інформації, яка пов'язана з культурою, звичаями, духовними цінностями мови, що вивчається. Ми визначаємо соціокультурну компетентність як володіння та здатність застосовувати набір мультикультурних знань, навичок та якостей у процесі міжкультурної комунікації в конкретних умовах життя та толерантності до людей інших національностей. Формування соціокультурної компетентності здійснюється у три етапи; кожна стадія має свої завдання, зумовлені своїми цілями. Перший етап – «мотиваційний», тобто забезпечення психологічної готовності до спілкування з усіма учнями⁴.

Мета цього етапу – зацікавити студентів в отриманні знань про різні народи і їх культури, показати, наскільки різноманітний як світ, так і люди, що живуть в цьому світі, навчити позитивного ставлення до вивчення інших культур і допомогти утворити бажання взаємодіяти з іншими культурами. Методист П.П. Степанов стверджує, що основна мета вчителя – не тільки дати інформацію про різні культури, а й змінити ставлення учнів до інших культур⁵. На цьому етапі поряд з англійською використовується рідна мова, тому що інформація на рідній мові швидко згадується. Перегляд художніх та документальних фільмів, що описують побут, традиції і звичаї різних національностей і їх обговорення, виявляється ефективним засобом навчання англійської мови. Особливе місце в сфері діалогічного спілкування посідає дискусія. Основна мета дискусії – розвиток комунікативної культури в пошуках істини. Поінформованість та розуміння проблем і протиріч, виявлення доступної інформації, перегляд знань, розвиток навичок аргументації й обґрунтування точки зору, включення знань в новий контекст – основні суттєві цілі дискусії. Н.А. Асташова стверджує, що вміло організована дискусія є найважливішою формою розвитку толерантності. У рамках роботи із слухачами за допомогою спрямованої рефлексії загальнокультурні цінності перетворюються на цінності особистісного характеру, де толерантні стосунки займають належне їм місце⁶.

Другий етап формування соціокультурної компетентності – «інформативний». Основними цілями цього етапу є збір та обробка навчального матеріалу, який є змістом

¹ Гальскова Н.Д. Межкультурное обучение: проблема целей и содержания обучения иностранным языкам. *Иностранные языки в школе*. № 1. 2004. С. 3-8.

² Голуб І.Ю. Формування у майбутніх перекладачів соціокультурної компетенції у процесі вивчення німецької мови після англійської : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук. К.: Київський національний лінгвістичний університет, 2010. 24 с.

³ Там само. С. 15

⁴ Astashova N.A. The problem of formation of tolerance in the system of educational institutions. *Tolerant Consciousness and Formation of Tolerant Relations (Theory and Practice)*. №2. 2003. Pp. 80-85.

⁵ Stepanov P.P. A tolerant person: How to bring him up. *Public Education*. Vol. 6. 2001. Pp. 152-156.

⁶ Astashova N.A. The problem of formation of tolerance in the system of educational institutions. *Tolerant Consciousness and Formation of Tolerant Relations (Theory and Practice)*. №2. 2003. Pp. 80-85.

навчання. Завдання цього етапу збагатити свідомість учня через залучення до образу мовної свідомості його однолітків за кордоном – носіїв інших концептуальних систем світу. Попередній аналіз матеріалів проводиться на власному досвіді і знаннях. Таким чином, на цьому етапі відбувається не тільки залучення учня до живої сучасної англійської мови, але і збагачення словникового запасу, розширення кругозору, «занурення» в інше культурне середовище і підвищення мотивації до вивчення іноземної мови. Навчальний матеріал, в свою чергу, повинен відповідати таким критеріям: крос-культурний зміст, сучасність, актуальність і достовірність.

Наступним кроком є організація співпраці на основі предметно-орієнтованої, мотивованої комунікативної діяльності між самими учнями та з учителем. Матеріали для спілкування не повинні вимагати спеціальних знань, але повинні викликати інтерес, спонукаючи до висловлення власної думки та оцінки. Це є завершальним етапом формування соціокультурної компетенції.

Необхідно зазначити, що із введенням загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти (Common European Framework of Reference for Languages – CERF) радою Європи, значна увага стала приділятися культурним аспектам навчання іноземних мов. Тому для того, аби найбільш повно розкрити компоненти соціокультурної компетенції, звернемося саме до цього документа. У ньому зазначено, що соціокультурні знання (повсякденне життя, міжособистісні відносини, історія, цінності, переконання, табу, соціальні умовності, ритуальна поведінка), соціолінгвістичні компетенції (вітання, звернення, діалект, акцент ідіоми), прагматичні компетенції (поради, переконання, спонукання, спілкування, шаблони взаємодії) і невербальне спілкування (мова тіла, жести, зоровий контакт, проксемика і т. д.) є найбільш фундаментальними компонентами, необхідними для розвитку міжкультурної комунікативної компетентності⁷. *Важливо включати культурні заходи з самого початку навчання іноземних мов для всіх вікових груп. Мета полягає в тому, щоб збагатити обізнаність, відношення, знання та вміння учнів, що стосуються не лише цільової культури, а й власної культури та інших культур.*

Наприклад, Н.Д. Гальськова зазначає, що складовою частиною мети навчання іноземних мов повинна стати міжкультурна компетенція, що має «вихід на особистість того, хто навчається, на його здібності та особистісні якості, що дозволяють йому здійснювати різні види мовленнєвої діяльності в умовах соціальної взаємодії з представниками інших лінгвосоціумов і їх культурою, іншого мовного образу світу»⁸. Важливо залучати до вивчення певних культурних явищ з самого початку навчання англійської мови учнів всіх вікових груп. Мета полягає в тому, щоб збагатити обізнаність, ставлення, знання і навички учнів, що стосуються не тільки цільової культури, але також їх власної культури та інших культур.

Британський лінгвіст М. Байрам та доцент кафедри французької мови в Єльському університеті Н. Брукс стверджують, що освоєння міжкультурної комунікативної компетентності – це складне питання, що включає не тільки традиційні заняття іноземної мови. *Професор М. Байрам запропонував модель навчання іноземної культури в класі, за якою вивчають англійську мову за допомогою інтеграції з рідною культурою і мовою учнів. У цій моделі можна об'єднати і використовувати два підходи. Перший підхід полягає у використанні рідної мови учнів як засобу вивчення іноземної мови, а другий підхід полягає в інтеграції мови та культури за допомогою англійської мови як іноземної*⁹.

⁷ Каракурт В. Формування соціокультурної компетенції в процесі вивчення англійської мови як іноземної. *Педагогічні науки*. № 55. 2012. С. 104-108.

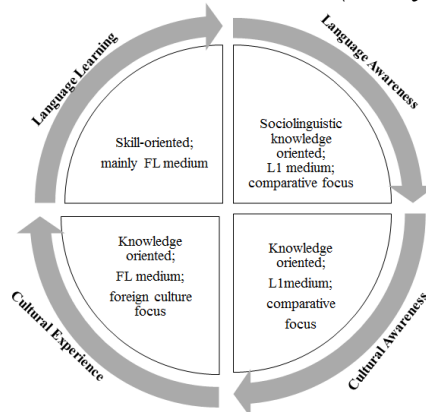
⁸ Гальськова Н.Д. Межкультурное обучение: проблема целей и содержания обучения иностранным языкам. *Иностранные языки в школе*. № 1. 2004. С. 3-8.

⁹ Byram M. *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*. Clevedon, Philadelphia: Multilingual Matters. 1997. P. 136

Таблиця 1 – це модель навчання іноземної мови, в яку включені чотири елементи: *Language Learning*, *Language Awareness*, *Cultural Awareness*, *Cultural Experience*. Надалі подана характеристика кожного компонента.

Таблиця 1.

Модель навчання іноземних мов (М. Вурам, 1991)

1) *Language Learning* (вивчення мови): стосується вивчення іноземної мови. Більша частина уваги приділяється використанню мови та контексту при комунікативному підході навчання іноземної мови.

2) *Language Awareness* (знання мови): дає учням можливість проаналізувати і зрозуміти взаємозв'язок між мовою і культурними явищами. Цей компонент, що пов'язує мовні навички учнів з розумінням іноземної культури, являє собою прагматичну обізнаність, яка допомагає учням правильно використовувати мову в конкретних ситуаціях¹⁰.

3) *Cultural Awareness* (культурна обізнаність): фокусується на питанні переходу від монокультурної компетенції до міжкультурної. Підвищення культурної обізнаності є важливим аспектом викладання культури. Розвиток культурної обізнаності є важливим завданням для вчителів іноземної мови, тому що нездатність учнів у мовній компетенції може бути пов'язана з недостатньою компетенцією в галузі культури.

4) *Cultural Experience* (культурний досвід) відноситься до безпосереднього спілкування учнів з цільовою культурою під час подорожей, або в подібній атмосфері в класі.

При адаптації цієї моделі необхідно відзначити два моменти. Ці чотири компоненти не розділені ні в навчальних матеріалах, ні в методиці навчання. Вони є взаємодоповнюючими елементами єдиного цілого. Тим часом, частка уваги і часу, який виділяється на чотири елементи, може залежати від віку і розвитку учнів.

Найважливіша цінність цієї моделі полягає в тому, що учні навчаються розуміти себе і навколишній світ. З одного боку, це дає позитивний погляд на рідну мову учнів в класі, оскільки учні можуть використовувати порівняльний підхід для підвищення рівня свого мовного і культурного рівня. З іншого боку, така модель сприяє вивченню іноземної мови учнями і ознайомлення з іншою культурою.

Ця модель пояснює процес навчання та соціалізації учнів, які вивчають іноземну мову. М. Байрам також стверджує, що соціалізація учнів полягає у досягненні міжкультурної компетентності. Процес описаний таким чином: інтеграція вивчення мови та культури за допомогою використання мови як середовища для постійної соціалізації учнів – це процес, який не має на меті імітувати та відтворити соціалізацію однолітків, для яких англійська мова рідна, а навпаки, розвинути культурну компетентність учнів з існуючого етапу, змінивши її на міжкультурну компетентність¹¹.

¹⁰ Там само. С. 79

¹¹ Byram M. Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence. Clevedon, Philadelphia: Multilingual Matters. 1997. P. 136

Загалом, ця модель забезпечує теоретичну основу для розвитку міжкультурної комунікативної компетенції.

Тому, необхідно зазначити, що оволодіння соціокультурними знаннями досягається на практиці найкраще, оскільки учні набувають фонологічної точності, синтаксису або морфології. Звичайні розмовні теми повинні стосуватися повсякденних завдань, які повинні підкреслювати ідентичність, схожість і відмінності в порівняних зразках культури. Результати досліджень цих науковців показують, що в основному в закладах освіти викладають соціокультурні аспекти (фактична інформація, свята, традиції, їжа, житло), але приділяють мало уваги соціолінгвістичним, прагматичним компетенціям і невербальному спілкуванню. Часто представлені тільки хороші аспекти цільової культури, що створює нереалістичну картину в сприйнятті учнями. Учня повинна бути представлена реалістична, точна, сучасна і фактична інформація¹². Розглянувши певні аспекти соціокультурної компетенції, перейдемо до методів навчання соціокультурної компетенції та вправ, які доцільно використовувати для її розвитку.

Метод навчальної аналогії – один з найбільш часто використовуваних методів вивчення міжкультурної компетенції. Цей метод концентрується на обговоренні відмінностей між вихідною і цільовою культурами. Слід порівнювати не тільки особливості різних культур, а й особливості однієї культури, тому що культури ніколи не залишаються статичними, вони постійно змінюються, і різні покоління інтерпретують речі по-різному. Наступна вправа може бути використана для розвитку соціокультурних знань, соціолінгвістичних, прагматичних і невербальних компетенцій. Дуже популярним прикладом серед учнів середньої школи є тема «Школи», яка включає шкільний розпорядок, предмети, тривалість уроків, одяг, шкільні будівлі, домашні завдання, шкільне харчування, фрази і способи поведінки. Завдання цієї вправи полягає у перегляді короткого відеозапису, в якому показано типовий британський шкільний день¹³.

У відео представлений типовий шкільний день для 11-річного учня. Учні опанують соціокультурні знання, а також соціолінгвістичні та прагматичні фрази (вітання, звернення до людей, ввічливі прохання, правильне використання слів «будь ласка» і «спасибі»), а також невербальне спілкування (в Україні учні повинні підняти руку, якщо вони хочуть привернути увагу вчителя, в Великобританії учні усно звертаються до вчителя). Учні можуть обговорити і порівняти типовий шкільний день в Україні та в Британії, визначити переваги і недоліки кожної шкільної системи. Порівняльний аналіз відбуватиметься на рівні фраз: прохання, запрошення, подяки та звернення до вчителя, а також відмінності невербального спілкування¹⁴.

Наступним є метод культурної капсули. Він демонструє, наприклад, звичай, який відрізняється в двох культурах. Він може супроводжуватись наочними посібниками для демонстрації відмінностей та набором питань для обговорення в класі. Така діяльність практикує соціокультурні знання, соціолінгвістичні та прагматичні компетенції. Наприклад, можна обговорити питання основного прийому їжі протягом дня. Наприклад, основний прийом їжі в Україні – це обід, що складається з супу, за яким іде основна страва, а у Великобританії це, як правило, вечеря з основною стравою та пудингом. Можуть бути представлені фотографії різних типових страв та лінгвокультурологічна інформація, яка розкриває культурний фон даного явища. Учні повинні обговорити переваги та недоліки харчових звичок кожної культури. Слід також порівнювати соціолінгвістичні та прагматичні фрази, пов'язані з харчовими звичками.

Необхідно також зупинитися на методі прогнозування, завдяки якому учні активно залучаються до діяльності. Вправи, які можна запропонувати для опрацювання на уроці: завершити історію, вгадати зміст статті або книги на основі заголовків, передбачаючи

¹² Там само. С. 78

¹³ URL: <https://www.youtube.com/watch?v=HwrC8oCdpQY>.

¹⁴ Reid E. Techniques Developing Intercultural Communicative Competences in English Language Lessons. *Procedia – Social and Behavioral Sciences: WCLTA*. 2015. Pp. 939-943.

зміст теми на основі декількох фрагментів інформації. Це повинно викликати цікавість і інтерес учнів до розмови, незалежно від того, чи правильні прогнози чи ні¹⁵.

Основні переваги такого методу, як рольова гра, полягають у відпрацюванні соціолінгвістичних та прагматичних фраз, а також невербального спілкування. Наприклад, учні можуть відігравати ситуації в ресторані, магазині, аеропорту та інші. Рольові ігри дають учням можливість практикувати ситуації з реального життя, які необхідні для міжкультурного спілкування, та покращити навички говоріння. Разом з тим учні відчують себе поза межами навчальної атмосфери.

Ще одним поширеним методом, метою якого є оволодіння учнями соціокультурними знаннями, є метод «Cultural island». Сучасні плакати і зображення акторів, співаків, фільмів, письменників, книг, відомих місць країни, мова якої вивчається, повинні бути в класах. У більшості класів присутні граматичні таблиці, плакати зі словниковим запасом. Їх слід не повністю замінити, а варіювати з популярними постерами і фотокартками. Завдяки цьому методу учні підсвідомо залучаються до культурної атмосфери іншої країни.

Ознайомлення та розуміння культурного фону, який стоїть за одиницями мови та дозволяє співвідносити поверхневі структури мови з їх глибинною сутністю необхідно для найбільш повного осмислення культури мови. Вивчаючи мову як явище культури, потрібно визначитися, які саме аспекти слід виділяти в процесі викладання іноземної мови. З метою підвищення культурної обізнаності та ефективності спілкування з представниками цільової культури треба ознайомити з географією, історією, звичаями, традиціями, літературними здобутками, а також подробицями повсякденного життя носіїв мови¹⁶.

Навчання культурних аспектів повинно бути частиною навчання аудіювання, розмовної мови, читання та письма.

Тому, на наш погляд, необхідно приділяти велику увагу прислів'ям, приказками, фразеологізмам, роблячи акценти на різних змістах, які вкладають представники різних культур в одні і ті ж слова, а також на особливостях вживання тієї чи іншої фрази. На уроках англійської мови учням можна запропонувати прочитання соціокультурних текстів, перегляд історичних фільмів або їх уривків, прослуховування національних пісень, прочитання уривків з автентичних літературних творів письменників-класиків, написання особистих листів, робота з вирізками з журналів¹⁷.

Висновки. Таким чином, можна зробити висновок, що соціокультурний аспект є одним з основних у навчанні англійської мови для того, аби зрозуміти іноземну культуру. Кожна складова, яка входить до соціокультурної компетенції, відіграє невід'ємну роль у її розвитку. Тому навчання національно-культурних особливостей країни, мова якої вивчається, має бути важливою частиною навчання англійської мови.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

Astashova N.A. The problem of formation of tolerance in the system of educational institutions. *Tolerant Consciouness and Formation of Tolerant Relations (Theory and Practice)*. №2. 2003. Pp. 80-85.

¹⁵ Byram M. Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence. Clevedon, Philadelphia: Multilingual Matters. 1997. P. 136

¹⁶ Reid E. Techniques Developing Intercultural Communicative Competences in English Language Lessons. *Procedia – Social and Behavioral Sciences: WCLTA*. 2015. Pp. 939-943.

¹⁷ Reid E. Techniques Developing Intercultural Communicative Competences in English Language Lessons. *Procedia – Social and Behavioral Sciences: WCLTA*. 2015. Pp. 939-943.

Byram M. *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*. Clevedon, Philadelphia: Multilingual Matters. 1997. P. 136

Reid E. Techniques Developing Intercultural Communicative Competences in English Language Lessons. *Procedia – Social and Behavioral Sciences: WCLTA*. 2015. Pp. 939-943.

Stepanov P.P. A tolerant person: How to bring him up. *Public Education*. Vol. 6. 2001. Pp. 152-156.

URL: <https://www.youtube.com/watch?v=HwrC8oCdpQY>.

Гальскова Н.Д. Межкультурное обучение: проблема целей и содержания обучения иностранным языкам. *Иностранные языки в школе*. № 1. 2004. С. 3-8.

Голуб І.Ю. Формування у майбутніх перекладачів соціокультурної компетенції у процесі вивчення німецької мови після англійської : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук. К.: Київський національний лінгвістичний університет, 2010. 24 с.

Каракурт В. Формування соціокультурної компетенції в процесі вивчення англійської мови як іноземної. *Педагогічні науки*. № 55. 2012. С. 104-108.

REFERENCES

Astashova N.A. (2003). *The problem of formation of tolerance in the system of educational institutions*. *Tolerant Consciousness and Formation of Tolerant Relations (Theory and Practice)*, №2, pp. 80-85.

Brooks N. (2001). *Culture in the Classroom*. In: Valdes, M. (ed.) *Bridging the Cultural Gap in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press. [in English]

Byram M. (1997). *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*. Clevedon, Philadelphia: Multilingual Matters. p. 136 [in English]

Galskova N.D. (2004) *Mezhkulturnoe obuchenie: problema czelej i sodержaniya obucheniya inostrannym yazykam [Intercultural learning: the problem of the aims and content of teaching foreign languages]*. *Inostrannye yazyki v shkole*. № 1, S. 3 – 8 [in Russian]

Holub I. Yu. (2010). *Formuvannya u maibutnikh perekladachiv sotsiokulturnoi kompetentsii u protsesi vyvchennia nimetskoï movy pislia anhliiskoi [The formation of future translators' socio-cultural competence in the process of learning German after English]*. / I. Yu. Holub. – K.: Kyivskyi natsionalnyi lnhvistychnyi universytet, 24 p. [in Ukrainian]

Karakurt V. (2012). *Formuvannya sotsiokulturnoi kompetentsii v protsesi vyvchennia anhliiskoi movy yak inozemnoi [Formation of socio-cultural competence in the process of learning English as a foreign language]*. / V. Karakurt. *Pedahohichni nauky*. № 55. p. 104–108. [in Ukrainian]

Kravchyna T.V. (2017.) *Sutnist komunikatyvnoho metodu navchannia inozemnykh mov. [The essence of the communicative method of teaching foreign languages]*. / T.V. Kravchyna // *Fyzyko-matematychna osvita*. Vyp. 1. P. 68–71. [in Ukrainian]

Lantolf P.J. (ed.). (2000). *Sociocultural theory and second language learning*. Oxford: OUP [in English]

McKay S.L. (2002) *Teaching English as an International Language*. Oxford: Oxford University Press, 248 p. [in English]

Reid E. (2015). Techniques Developing Intercultural Communicative Competences in English Language Lessons. *Procedia – Social and Behavioral Sciences: WCLTA*. Pp. 939-943. [in English]

Stepanov P.P. (2001). A tolerant person: How to bring him up. *Public Education*. Vol. 6. Pp. 152-156. [in English]

Potapenko N. The role of the sociocultural aspect in teaching English.

The article deals with the process of formation of socio-cultural competence in teaching foreign languages, namely English. Socio-cultural competence is crucial in the content of foreign language teaching relied on the experience of European countries. The importance of the formation of socio-cultural competence is due to the processes of globalization. The emergence of a multicultural society requires changes in social culture of society. That is, the blend of different ethnic and socio-cultural groups has led to a multicultural society that requires the formation of socio-cultural competence in every citizen in the field of intercultural communication. Sociocultural competence enables a person to live successfully in an open multicultural space. That's why intercultural competence is very important in today's global world because it allows us to overcome prejudice, discrimination and misunderstanding between people of different cultural backgrounds. Intercultural communicative competence in teaching English will allow students to understand and successfully communicate with representatives of target language cultures. Acquiring this competence involves a new approach to English lessons. The purpose of acquiring intercultural communicative competencies is to prepare students for appropriate and successful actions in real life situations in a foreign language. The article describes the characteristics of the components of socio-cultural competence and describes the stages of formation of this competence (motivational, informative, activity stage) in teaching a foreign language using effective methods and technologies. The purpose of acquiring intercultural communicative competencies is to prepare students for appropriate and successful actions in real life situations in a foreign language. Several methods (comparison method, cultural assimilation, cultural capsule, cultural island, prediction, role-play games) with examples of how to work with different aspects of intercultural communicative competence are proposed.

Key words: *sociocultural competence, sociocultural aspect, interaction, intercultural communication, sociocultural knowledge.*